



La bailaora; Leonor Leal de Jerez de la Frontera

# Sevilla houdt me wakker

Freelance reisjournaliste **Annette Spaan** blikt terug op de periode dat ze Spaans studeerde in Sevilla. In een serie korte verhalen deelt zij met u haar tips voor een bezoek aan de Zuid-Spaanse stad. Deze keer beschrijft zij de Flamencovoorstellingen in Casa de la Memoria en La Carbonería.

tekst: **Annette Spaan** • foto's: eigendom Casa de la Memoria

HET TALENINSTITUUT VINDT HET belangrijk dat de leerlingen meer van de Spaanse cultuur leren dan alleen de taal. In het lesrooster is daarom ook een aantal uurtjes opgenomen waarin een poging wordt gedaan ons de danspassen van de flamenco bij te brengen.

Ondanks onze gepassioneerde inzet blijft choreografische verwarring nooit lang uit tijdens de lessen. Regelmatig staan we met onze hakken op andermans tenen te dansen. Enigszins gefrustreerd besluiten mijn klasgenoten en ik dan ook de kunst te gaan afkijken bij de professionals.

## Casa de la Memoria

Op een mooie avond betreden we vol verwachting Casa de la Memoria, een cultureel centrum gevestigd in een antiek casa palacio, waar jong flamencotalent uit Sevilla traditionele flamenco danst, zingt en vertolkt op de gitaar.

Een karakteristieke Spaanse schone leidt het publiek naar de zitplaatsen rondom het podium in de patio. Flakkerende kaarsen in Marokkaanse lampen, een muur bedekt met klimop vervlochten met rode rozen, schalen met in water drijvende bloemen; het

lijkt erop dat we opnieuw gaan figureren in een Spaanse versie van een sprookje van Duizend-en-één-nacht. De eerste tonen van de gitaar klinken als een zwoele Spaanse zomer. De rauwe, melancholische stem van de zanger bezorgt ons koude rillingen. We verstaan er niets van, maar de emotie die hij voelbaar maakt heeft geen tekst.

Als de danseres opkomt heerst er doodse stilte. Strak kijkt ze naar het publiek, heft haar hoofd en tikt met haar rechterhak op de houten vloer. Dan dendert ze als een stier in de arena over het podium. Totaal overdonderd kijkt de Spaanse klas naar het razendsnelle voetenwerk. Hier ligt een uitdaging...

## La Carbonería

Ons volgende bezoek is aan de tot flamencobar omgebouwd kolenschuur 'La Carbonería' waar het optreden gratis is. We moeten een plaatsje zien te bemachtigen op de bomvolle houten banken, tussen Spanjaarden en toeristen.

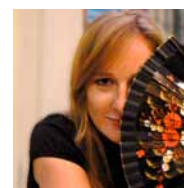
Waar in Casa de la Memoria het publiek muisstil was tijdens het optreden, horen we in La Carbonería af en toe instemmend geroezemoes

van de cafégangsters. Als de bailaora het podium doet schudden in een explosie van pure passie, klapt het publiek fanatiek mee; '¡Olé!' en '¡Anda guapa!' klinkt het aanmoedigend om ons heen. De ongedwongen, intieme sfeer zorgt voor veel interactie tussen het publiek en de artiesten.

In de aangrenzende ruimte genieten mijn klasgenoten en ik nog de hele avond na; wat een inspirerende plek! We laten de flamencopassen uitgebreid de revue passeren en concluderen dat we aan tien jaar intensieve studie nog niet genoeg zullen hebben om in de buurt van een dergelijk niveau te komen. Maar dat maakt ons niets uit; het gaat om de passie; we kunnen niet wachten tot de volgende dansles weer begint! ■

## Laat je meevoeren met de hartstocht van de Flamenco:

In Casa de la Memoria  
[www.casadelamemoria.es](http://www.casadelamemoria.es)  
Of in La Carbonería  
Calle Levies 18, 41004  
Santa Cruz, Sevilla



**Auteur Annette Spaan** heeft genoten van haar avontuur in Sevilla. Over deze periode, haar wereldreis en toekomstige reisplannen doet ze verslag op het weblog van haar website [www.annettespaan.nl](http://www.annettespaan.nl)

doet ze verslag op het weblog van haar website [www.annettespaan.nl](http://www.annettespaan.nl)